У полі тихому жив у норі Хом’як;
На самоті скучав він, неборак!
Подивиться кругом — багато поля
Комусь дала щаслива доля;
І глянуть весело, і любо походить,
Не те що у норі сидіть.
Он двір стоїть багатиря гладкого,
Неначе городок;
Чого нема у його?
Будинок і садок…
Надумався Хом’як себе розвеселити —
І насадив маленький квітничок.
Порозцвітали гарно квіти:
Нагідочки, красолі і мачок,
Барвінок стелиться, і рута зеленіє;
Подивиться Хом’як — аж серденько радіє.
Де взявся Кундель із двора…
Гасаючи по полю,-
Бодай би він не знав добра,-
Накинувся на тиху долю.
— А що се ти тут наробив?
І нащо квітничок розвів? —
Загавкав Кундель навіжений.
Аж затрусивсь Хом’як смиренний:
За що, про що, чого напав?.
— Я думав, щоб…— Хом’як казать почав,-
Щоб горенько було чим розважати…
— Ти думав?! — Кундель став гарчати,-
А чи дозволено ж вам думать, Хом’якам,
Неначе тим розумним головам? —
Злякавсь ще більш Хом’як, аж серце холодіє,
А Кундель гав та гав: — Так знай же ти про те:
Коли в дворі цвіте,
То за двором ніхто цвісти не сміє! —
По квітничку собака поскакав,

Усе понівечив і потоптав.
Став бідненький Хом’як і плакать, і тужить:
— Ой квіти, мої діти!
Нащо ж я вас кохав?
Нащо вас доглядав?
Хто ж розважатиме заплаканую долю? —
Аж дивиться — іде по полю
Висока Правдонька і стала перед ним.
— Чого ти журишся? — вона спитала тихо.-
Чи плачеш ти за ким,
Чи скоїлося лихо?
— Був квітничок у мене, а тепер…
Он глянь, як Кундель навтішався! —
Хом’як до неї обізвався
І лапкою сльозу утер,-
Хоч би ти, матінко, як-небудь настрашила,
Щоб унялась собача сила…
— Ох! — каже Правдонька.— І я його боюсь,
Бо Кундель, бач, який здоровий, мов скотина;
Зустрінусь, аж трушусь,-
Нехай його страшить лиха година!

Бодай би Кундель той пропав!
На Хом’яка нагнав таке він лихо,
Що той і приказку у норку заховав,
Аби, як кажуть, лихо тихо.
1892-1893.